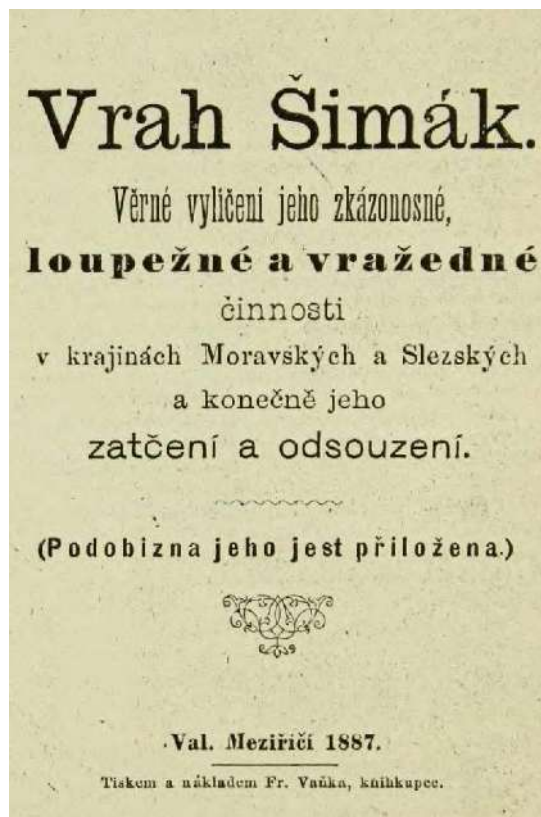

VRAH ŠIMÁK

Věrné vylíčení jeho zkázonosné, loupežné a vražedné
činnosti
v krajinách Moravských a Slezských
a konečně jeho
zatčení a odsouzení

Moravskoslezská vědecká knihovna v Ostravě, příspěvková organizace

2012

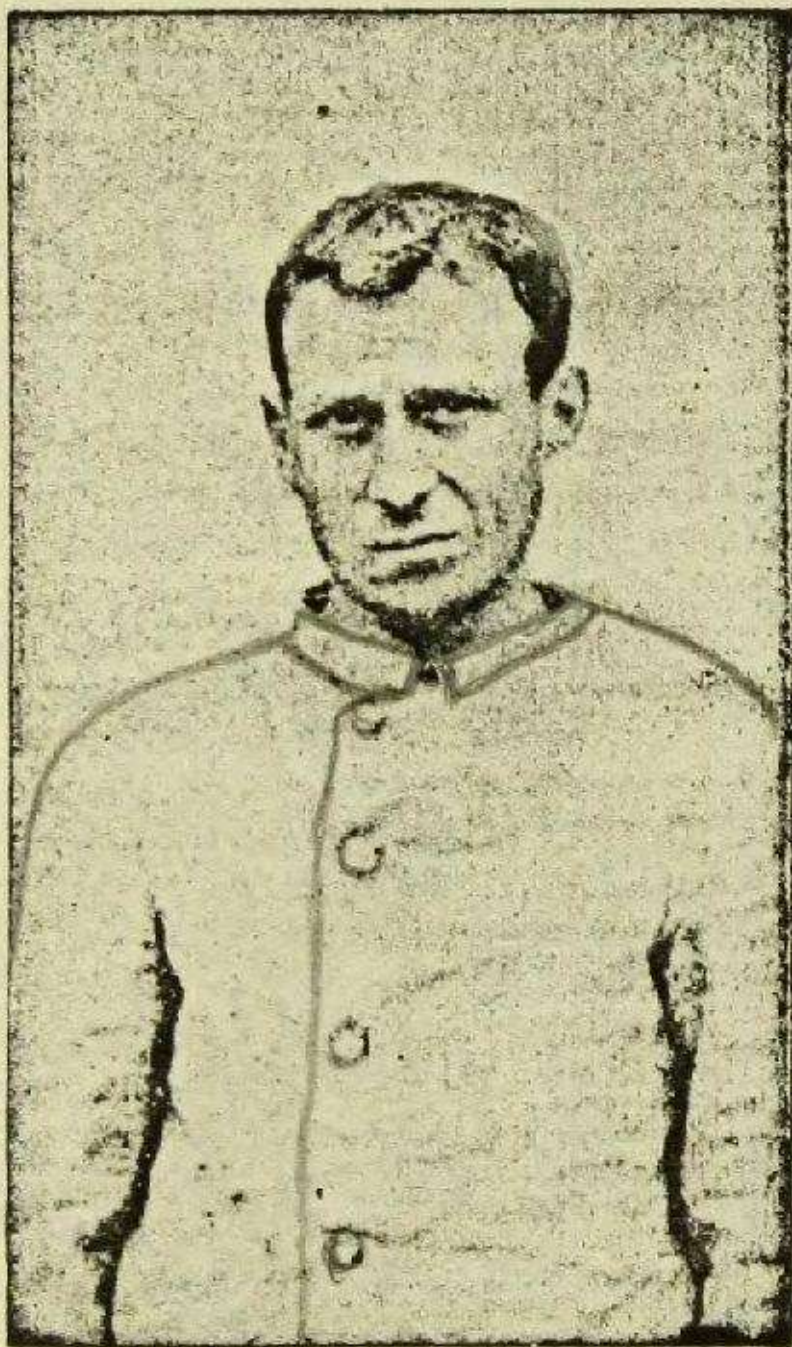
Toto elektronické vydání vychází z textu **Vrah Šimák: věrné vylíčení jeho zkázonosné, loupežné a vražedné činnosti v krajinách Moravských a Slezských a konečně jeho zatčení a odsouzení**, který byl vydán v roce 1887 ve Valašském Meziříčí tiskem a nákladem Fr. Vaňka, knihkupce.

ISBN 978-80-7054-164-7 (pdf)

Text díla a fotografie nejsou vázány autorskými právy.

Elektronické vydání (typografická a grafická úprava) je poskytováno pod licencí Creative Commons.

Vrah Šimák.

I.

Na lavici obžalovaných dostal se konečně po dlouhém stíhání pověstný lupič a úkladný vrah Ant. Šimák, (rodem němec), který dlouho ohrožoval kraje moravskoslezské, a který byl postrachem veškerého obyvatelstva nejen moravského ale i českého a jemuž klade se za vinu neméně než šest úkladných vražd, mimo to tři pokusy vražedné, nečítaje v to jiné spáchané zločiny.

Již dlouho tomu, co nestál v zemích našich před soudnou stolicí vrah, jehož zločinná činnost a bezpříkladná smělost vyžádala si v krátké době tolik lidských životů a jenž by stejnou surovostí se vyznačoval.

Jest to pravý opak pověstného a před nedávným časem odpraveného vraha Huga Schenka, který vyhledával svých obětí zvláště mezi dívkami s kterými nejprve milostné poměry zapřístí hleděl a pak předstíraje v brzkou sňatek uzavřítí, peníze od nich vylákal načež teprve je ze světa se svými dvěma společníky odstraňoval.

Že takovéto vraždy nepřišly ihned na jevo, leží na bíledni.

Jinak ale počínal sobě vrah Šimák

Ten zákeřnický přepadal a svou střelnou zbraní ihned usmrcoval na mnoze i osoby, které jemu do cesty přišly a o nichž předem věděti mohl, že buď žádných neb do konce jen málo peněz u sebe míti mohou.

Za takovýchto okolností jevil se v krajinách, kde nejvíce se zdržoval postrach ten největší neb nikdo nebyl jist, zda-li zde neb onde tímto loupežným a smělým vrahem nebude přepaden a usmrčen.

Proto milé překvapila zpráva, že vrah Šimák byl konečně v Mor. Červené Vodě, dopaden a zatčen.

Zatčení Šimáka

Dne 26. června 1887 k večeru obdrželo c. k. četnické velitelství v Mor. Červené Vodě, okres Šildberg zprávu, že dne 22. a 24. června 1887 v Landškrouně v Čechách vícero loupeží s upotřebením střelné zbraně dílem zamýšleno a dílem provedeno bylo. Následkem toho vyzval c. k. četnický závodčí pan František Frey všechny hostinské v Červené Moravské Vodě, by jemu ihned oznámili, kdyby nějaký podezřelý cizinec do místností jejich zavítal.

A již druhého dne ku 9. hodině ranní oznámila tamnější hostinská pí. Anna Effenbergerová, že v jejich místnostech podezřelý cizinec od osmé hodiny ranní se zdržuje.

Velitel strážnice četnické Frant. Frey vydal se bezokladně s četařem Geisslerem do místností zmíněných, kdež skutečně skrz otevřené dvěře shlédl onoho cizince. Poněvadž

měl tento 2 prsteny na prstu a zloděj i takto naznačen byl. Prvnější přistoupil společně s Geisslerem s nasazeným bodákem ku cizinci, tázaje se po jeho výkazech.

Překvapený takto cizinec náhle zblednul. Na otázku četníkovu udával, že se jmenuje Antonín Kazílek, že má zaměstnání pekařské a jest příslušný do Č. Třebové. Zároveň učinil pohyb rukou jakoby sahal po svých výkazech, druhou rukou však hleděl domoci se zbraně. Zpozorovav to, vzkřikl četník: „Ruce vzhůru, sice použiju zbraně.“ Na to jal se Fr. Frey cizince ihned prohlédávati. Prohlídka tato měla výsledek překvapující. Našlyt se u něj velmi podezřelé věci, mezi jiným též 2 revolvery kalibru 12 mm. a 30 kusů patron ostře nabitých, dále několik listů stenografickými poznámkami vyplněných. Mimo to měl též pracovní knížku znějící na jméno Antonín Kazílek, pekařský pomocník z Č. Třebové a rodní list na totéž jméno. Vzdor těmto dokumentům byl cizinec spoután a ke krajskému soudu v Chrudimi dodán, kdež v něm poznal dozorce věznice mírovské p. Antonín Faltínek osobu Šimákovu, což později i četní svědkové dotvrdili.

Že zatčený skutečně jest stíhaným vrahem Šimákem, svědčí mimo četných důkazů i ta okolnost, že od doby jeho zatčení neudály se více ony hrozné zločiny, které od polovice května obyvatelstvo téměř celé Moravy a Slezska naplňovaly hrůzou.

Minulost Šimáкова

Že Antonín Šimák hned z mládí jevil velikou náklonost ku krádežím, dosvědčuje ta okolnost, že již do svého dvacátého roku byl několikráte potrestán, z kterýchto trestů uvádíme pouze dva pro krádež a sice prvý na dobu 9. měsíců, druhý pak na dobu půl druhého roku. Na to byl opět dne 4. května r. 1881 pro krádež odsouzen soudem porotním ku těžkému šestiletému žaláři, kterýžto trest sobě v trestnici Mírovské odbyl. Po odbytí trestu tohoto dodán byl Šimák do své domovské obce, městečka Oder, postrkem, kamž dne 8. května 1887. přibyl. Tamním starostou Juliem Gerlichem vydán Šimákovi uspořený obnos 6 zl. r. č. spolu s knížkou pracovní a napomenutím, by hleděl nyní započítí život jiný, spořádaný. Na to odjel Šimák v průvodu svého dozorce do Opavy k odvodu, kdež na druhý den a sice dne 12. května ku 9tému praporu zemské obrany byl odveden. Na tamním hejtmanství vyplacena mu byla částka úspor v trestnici mírovské v obnosu 25 zl. r. č.

Měl tudíž Šimák nyní peníze, jež by mu byly pro začátek postačily, měl i pracovní knížku řemesla soukenického, kterému se byl vyučil a vyznal se mimo to i v krejčovíně, které v trestnici se byl přiučil. Přes to však neučinil nejmenšího pokusu, by spořádanější život započal, ba naopak, ještě téhož dne ku novým zločinům se připravoval.

Navštívil ještě týž den několik železářských krámů v Opavě, kde podařilo se mu koupiti revolver 12ti milimetrového kalibru, kterýžto ve střelbě jest nejjistější.

S jedinou touto vražednou zbraní nebyl však spokojen, nýbrž hleděl opatřiti si zbraň ještě jednu, co se mu skutečně také podařilo.

Koupiv si druhý revolver podobného kalibru v obchodě pana C. Dorazila, jak určitě kupecký mládenec Augustin Feissler a praktikant Karel Letocha dosvědčili, načež odpoledním vlakem z Opavy do Svinova odjel, kdež navštívil hostinec pana Karla Jockla. Hostinskému vypravoval, že již po 8 roku v Rusku se zdržuje a nyní po svém návratu, že asi s ním bude naloženo jako se sběhem. Na to vytáhl z kapsy mapu Čech a Moravy, která při jeho zatčení u něho nalezená byla, rozložil ji na stole, při čemž dovědět se hleděl o poloze některých osad a míst v nejbližším okolí. Pobyv v hospodě asi hodinu odešel odtud Šimák směrem ku nádraží t. j. na sever.

Loupežný útok na faráře J. Bittu

Následujícího dne v pátek 13. května odebral se farář v Mor. Ostravě pan Jan Bitta z jídelny, která v přízemí se nalézala, do ložnice v prvním poschodí se nalézající, která oddělena jest od schodiště malou předsíní, uzavřenou pouze dveřmi skleněnými. Jeho v patách následovala kuchařka Marie Biolková s lampou v ruce, kterou v ložnici na stole postavila a odešla.

Jako obyčejně, vzal pan farář noviny do ruky a jal se čísti! Náhle však byl ze čtení vyrušen silným výkřikem: „Nyní tě mám tedy!“

Obratv se, spatřil ku svému zděšení před sebou muže 20. až 30letého, jenž v pravé své ruce držel ku výstřelu připravený revolver.

V okamžiku tom padly již dvě rány střelné.

Farář rychle rozhodnut, vrhl se okamžitě na útočníka a tlačil jej ke dveřím. Útočníku však podařilo se vyprostiti jednu ruku, kterou rychle vyňal druhou svou střelnou zbraň z kapsy a s výkřikem „sem peníze“ namířil na faráře, který již částečně byl unaven a znovu asi dvakrát naň vystřelil. Slyšíc volání u pomoc a rány střelné přikvapila Marie Biolková na horu, kdež spatřila neznámého muže s farářem v zápasu, jenž ještě jednou na faráře vystřelil, tento však se rychlým pohybem hlavy ráne vyhnul. Spozorovav útočník dívku pustil faráře a obrátil se na dívku, která zastrašena, sběhla dolů se schodů. Nyní ohlednuvši se, spatřila útočníka na hoře ve dveřích státi, který jal se ji ještě střelnou zbraní v ruce vyhrožovati. Kuchařka zastrašená, utekla se do dvora kdež ve stáji se zavřela. Útočník, použiv této chvíle, vzal své boty do ruky a rychle přeleznuv zahradní plot v polích zmizel.

Farář zasáhnut byl třemi kulemi z nichž jedna vnikla mu do břicha, prorazivši silný kabát a vestu. Poranění toto uznáno od znalců za nebezpečné. Dále utrpěl dvě lehčí poranění na levé straně krku.

Z naznačených okolností vysvítá, že útočník měl v úmyslu faráře dříve zastřeliti a pak o peníze jej uloupiti. Že se mu to nepodařilo, stalo se jen tím, že koule odražena byvši od silného kabátu a vesty, faráře jen poranila, kdežto ostatní se cíle minuly.

V ložnici nalézala se též pokladna, v níž nalezalo se na hotovosti 8.000 zl.

Veškeré osoby, které obviněného dne 13. května o 6. hodině večerní nedaleko fary viděly se vsí určitostí tvrdí, že podoba Ant. Šimáka jest totožnou s podobou útočníka na faráře pana Jana Bittu a není tudíž pochybnosti, že útočník jest Šimákem.

Zejména viděl Šimáka v týž den Jan Sedláček, kterého se Šimák ptal na byt farářův. Též farář Bitta poznává v Šimáku osobu útočnickovu. Též učitel pan Adolf Lazar z Polské Ostravy poznal v Šimákovi onoho muže, kterého téhož dne před farní budovou státi viděl. I Marie Biolková, ačkoliv tenkrát útočníku příliš pozornosti nevěnovala, udává, že Antonín Šimák jest onomu muži podoben.

Šimákův seznam osob zámožných

Již v trestnici mírovské učinil si Šimák plány k oloupení jednotlivých osob, o kterých věděl, že jsou zámožny. Za tím účelem vedl celý, stenograficky psaný protokol (naučil se též v trestnici stenografovati.) Tyto zkráceniny a poznámky jsou v rukou soudu a jsou proti Šimákovi velice důležitým ač němým svědkem. Nalézá se mezi nimi též následující poznámka:

„V Polské Ostravě jest velmi bohatý farář. Kuchařka sloužila dříve u jednoho kanovníka, jenž zemřel a ona stala se jeho dědičkou.“

Že tento útok na faráře Bittu byl vskutku následkem těchto jeho „vědomost“ vysvětluje i ze slov znalců střelné zbraně, dvorního továrníka Jana Gossera a dvorního puškaře Antonína Mulače ve Vídni, kteří seznali, že kule u faráře nalezené, vypálené býti musely ze zbraně kalibru dvanáctimilimetrového. A téhož kalibru byl i revolver Šimákův.

Zavraždění Josefa Karnovského

Den po nezdařeném útoku na faráře Jana Bittu nalezena byla v lese mezi Novou Vsí a Zábřehem mrtvola Jos. Karnovského z Libojat ve Slezsku. Jak z polohy mrtvoly se seznalo, odpočíval aneb snad spal nešťastník onen, když Šimákem byl přepaden a usmrcen. Hlavu pokrytou měl vojenskou čapkou. Shledáno bylo, že lebeční kost na levém spánku byla prostřelena a v mozku nalezena kule dvanácti milimetr. kalibru. Dle úsudku soudních lékařů byla zbraň střelná přiložena těsně ku čelu zavražděného, načež bylo pak z ní vystřeleno. Smrt nastati musila ihned.

Zavražděný byl podomkem u hostinského pana Hochstimma v Mor. Ostravě a byl týž den ze služby propuštěn. Hostinský vyplatil mu při odchodu 70 krejcarů mzdy. U mrtvoly nalezeno bylo pouze 51 krejcarů. Vzdor tomu lze souditi, že spáchaná tu byla vražda loupežná, poněvadž není nejmenšího důvodu domnívati se, že Karnovský byl zavražděn ze msty. Má se za to, že pachatel měl v úmyslu osobu úkladně zavražděnou oloupiti nejen o peníze ale i o její osobní výkazy a listiny.

Sklamán však nad nepatrným tímto nálezem, zanechal na místě hrozného činu svého peníze i uzlík. Na Šimáka padá podezření, že onu vraždu spáchal, ježto v týž den byl od tří dělníků vlečné dráhy a sice Josefa Teslara, Augusta Hanuše a J. Baldy, kteří v týž den (14. května) ve zmíněném lese odpočívali, viděn cizinec, který úplně se hodí, na popis osoby Šimákovy. V krátce na to uslyšeli výstřel. Spěchavše po ráně do vnitř lesa našli Karnovského již mrtvého s očima polootevřenýma. Tělo jeho bylo ještě teplé.

Trojnásobná vražda v lese „Hulváky“

Ještě v týž den, kdy zavražděn byl Karnovský, šli zednický polír T. Směja a zedník R. Konečný z Vítkovic do Nové Vsi. Asi 400 kroků za lesem uslyšeli dva výstřely rychle za sebou vypálené a hned na to volání o pomoc. Chtějíce zvědět co se děje na okamžik se zastavili. V krátce následovaly ještě další čtyry rány ve vzdálenosti tak blízké, že i zablesknutí ohně viděli. Vrátili se tudíž nazpět do lesa a přišli na silnici k místu, které nejvýše patnáct kroků vzdáleno býti mohlo od místa kde vystřeleno bylo. Nepozorovali však nic podezřelého. Také strážmistr Adolf Ides, jenž tudy právě kráčel a jemuž vše sdělili, co pozorovali, nemohl ač i on výstřely slyšel nic podezřelého následkem temnoty vypátrati. Až teprve druhého dne, v neděli 15. května nalezeny byly v úvoze na pravé straně císařské silnice tři mrtvoly. V mrtvolách těchto poznán byl Josef Magera z Polanky a jeho žena Terezie Magerová, která nalézala se ve stavu požehnaném a konečně mrtvola třetí v osobě dělníka Ferdinanda Buroně ze Vřesína, který byl otcem osmi nezletilých dětí, kterým ruka zločinná uzmula jedinou jich podporu. Soudní komisí zjištěno bylo, že osoby tyto zastřeleny byly ve vzdálenosti dosti blízké, načež zavlkl je vrah ze silnice do úvozu, oloupiv je dříve o peníze, které u sebe měli a které as 25 zl. obnášeti mohly.

Že podezření padá na Šimáka nasvědčuje ta okolnost, že týž den a několik hodin před tímto činem viděn byl v onom úvoze jak několik svědků bylo doznalo. Nalezené kule mají týž 12milimetrový kalibr revolveru Šimákem koupeného a není tudíž pochybnosti, že vrahem nebyl nikdo jiný než Šimák. Mimo těchto důkazů jeví se zde i ta okolnost, že Šimák zvolil ku svému vražednému přepadnutí právě den výplaty, kdy dělníci svou mzdu dostávají a tudíž Šimák s jistotou věděl, že peněz u sebe mítí musí. Nasvědčuje tomu i u Šimáka nalezená stenografická poznámka: „V Michalovicích, hodinu od Ostravy, jsou tři doly, bývá tam vždy 14 dnů po prvním výplata“.

Vražda v Odrách

Zuřivost a smělost Šimáková vzrůstala a neznala více žádných mezí. Po strašných zločinech, které spáchal v lese namířil kroky svoje do rodné obce, městečka Oder.

Dne 15. května kolem 5. hod. odpo. přišel Ant. Šimák do domku starého Frant. Valcla v Odrách. Mimo Valcla dlela v domku jeho 62. létá sestra Karolina Valclová

a sousedka jejich Magdalena Hilscherová. Ant. Šimák žádal za 3 kr. mléka, kteréž když mu doneseno bylo, ve světnici, kamž zatím starým Valclem vyzván byl, vypil a pak deseti zlatovou bankovkou zaplatil. Obdržev nazpět 9 zl. 97 kr. vyndal Šimák ze své kapsy mapu Čech a Moravy, kterou jal si prohlížeti, vypravuje zároveň, že cestuje z Německa, líče při tom strasti a bídu v tamních železářských hutích a uhelných dolech. Mezi tím vyšla Karolinu Valclová ven do chléva, by dobytek nakrmila. Toho použil Šimák a bleskurychle vyskočiv, namířil revolvérem na Valcla a vypálil ránu, která vjela Valclovi za pravé ucho do hlavy, takže tento ihned mrtev k zemi klesl. Ve světnici přítomná Marie Hilscherová vyběhla celá ustrašená před domek a volala o pomoc, leč zlosyn vyběhl za ní a vyhrožuje ji zastřelením kázal ji mlčeti. Na to vrátil se vrah opětně do světnice, kdež však zdržel se pouze okamžik, vyšel však hned ven, bosý nesa své boty v rukou, načež se dal do blízkého lesa na útěk.

Když byly obě ženy do světnice vstoupily, našly zde již Valcla mrtvého na zemi ležeti a zpozorovaly pak ihned, že kalendář do kterého byl Valcl od Šimáka přijatou desítku vložil, ze stolního šuplete zmizel a tudíž byl vrahem ukraden.

Že vraždu tuto spáchal Šimák, dosvědčili mnozí svědci, u kterých ten den Šimák též o mléko byl žádal a také s úplnou jistotou Šimáka poznávali. Kule nalezená v hlavě Valclově jest též kalibru dvanácti milimetrového. Karel Renner, soukenník v Odrách udává, že Šimák i k němu do domu přišel a také téhož dne o 2. hod. odpo. u souseda zavražděného byl, žádaje jej rovněž o mléko. Magdalena Hilscherová poznala jej co nejurčitěji a prohlašuje též že i tobolka Šimákovi později odňatá jest tatáž z které před vraždou desítku vytáhl a Valclovi platil.

Téhož dne přijal zavražděný 290 zl., z nichž své dceři provdané Anně Hausnerové 280 zl. daroval. Vrah měl patrně o tom zprávu a v domění, že Valcl bude míti ještě peníze u sebe vraždu onu spáchal.

Krádeže Šimákovy

Za několik dnů po oněch hrůzných vraždách a činů krvavých odebral se Šimák do okolí obce Rudolce, kdež počal řemeslo jiné t. j. počal krásti. Dne 19. května ukradeno bylo služebnictvu starosty obce a poštmistra p. Siebera veškeré prádlo a oděv, které na půdě uschováno bylo.

Zloděj vylezl nejspíše po hromosvodu na střechu dvoupatrového domu a vnikl odtud na půdu.

Když Šimák zatčen byl, nalezeno bylo u něho též několik předmětů ze zmíněné krádeže, kteréž pak jeden z okradených co svůj majetek poznal.

Krátce na to přeložil svou zkázonosnou činnost do okresu mohelnického. V noci na 26. května o 2. hodině ranní vnikl Šimák za pomoci ukradeného žebříku na půdu domu Josefa Kulavíka č. 46 v Moravičanech u Mohelnice, kdež bylo prádlo uloženo, které chtěl

těž Šimák ukradnouti. Leč záhy byl svým lomozen na sebe upozorněn a vida že jest pozorován, hleděl dolů po schodech a přes dvůr prchnouti. Leč vida, že touto cestou více neunikne, rozhodnul se opět nastoupiti cestu zpáteční po žebříku. Mezi tím Kulavík ulomil z plotu kus latě a spěchal pozdnímu tomuto hostu v ústřety. Když octnul se u zloděje as na tři kroky, vystřelil tento na něho, takže kule proletěla mu krajem nosu a zaryla se do pravé horní čelisti, způsobivši Kulavíkovi těžké poranění.

V nastalém zmatku použil lupič toho okamžiku a uprchnul, zanechav u plotu své boty, které byl před krádeží zul, a které pak ve spěchu s sebou vzít nemohl.

Dle udání dozorce mírovské trestnice p. Aloise Dočkala jsou to tytéž boty, které byl Dočkal při odchodu Šimákově z trestnice jemu prodal, ježto samému těsnými byly. Výpověď tuto také p. Alois Kollmann, vrchní dozorce potvrdil.

Byl však také Šimák různými svědky v tu dobu na blízku Moravičan viděn.

Vražedný útok na správce trestnice mírovské p. Axmanna

Dne 1. června o 2. hodině odpolední jel správce trestnice Mírovské pan Axmann se svoji chotí, pětiletou dceruškou a chotí řiditele trestnice paní Julií Bernhauerovou z Mohelnice, kam každého prvního dne v měsíci pro peníze ku potřebě správy trestnice dojížděl a co také Šimákovi známo bylo.

Na území obce Křemenova Malého Podolí za prvním mostem silničním spozoroval vozka Frant. Riffler, že proti povozu kráčí středem silnice neznámý muž maje obě ruce na zad složené. Kočí chtěl jej právě vyzvati, aby se vyhnul, leč v tom neznámý, drže v každé ruce revolver namířil na kočího a vystřelil as třikráte. Kočí zočiv situaci nejvyš nebezpečnou, snažil se, by tryskem útočníku ujeti mohl. Mezi tím však podařilo se lupičovi octnouti se poblíž samého správce Axmanna, na nějž vystřelil.

Tento drže v ruce vak se zmíněnými penězi (5624 zl.) samý náhle z ruky upustil a na svou obranu pomýšlel. Duchapřítomností paní Axmannové stalo se, že vak s penězi byl zachráněn, ježto samý k sobě do vozu stáhla, jinak by byl stal se kořistí lupičovou. Lupič vida, že povoz vzdor velikému poranění koní ku před urychle ujíždí, jal se ještě ujíždějící pronásledovati a ještě na povoz as 12 ran vypálil, načež vida marnost svého pokusu, směrem v levo do polí přes potok se přebrodiv a pak do lesa zmizel.

Z přepadených utrpěl pouze lehkého poranění pan Axmann a sice na rameně a také choť jeho byla jen lehce kulí, která odražena byla, zraněná. Ostatní zůstali bez pohromy, toliko spřežení utrpělo poranění těžkého.

Kule, které v koních nalezeny byly, jsou též kalibru, jakého zbraň Šimákova byla.

Lidé, kteří viděli útočníka polmi utíkat, uvádí velkou podobnost se Šimákem, rovněž i osoby, které v povozu seděly se vši určitostí v Šimáku poznali onoho útočníka. Po tomto atentátu zdržoval a skrýval se Šimák v lesích, kde nejvíce na stromech se zdržoval, později pak i ve vážném domku cukrovaru Moravičanského.

Vzdor úsilovnému a rozsáhlému pátrání nepodařilo se Šimáka dopadnouti.

Jistá ženština pozorovala mezi 3-4 hod. odpolední v lese zmíněném jakéhosi muže seděti na vrcholku velikého smrku. Když však se přiblížila, slezl tento muž rychle se stromu a zmizel; rovněž i jiné osoby viděly v témž dnu Šimáka v okolí. Majdalena Konečná oslovena byla 4. června cizím mužem, který žádal ji o chleba, předstíraje hlad, a že již po tři dny ničeho v ústech neměl, ač peníze má, že by mohl zaplatiti, při čemž sáhnul do kapsy, hrst peněz na důkaz jí okázal.

Později na to, v den, kdy Šimák byl zatčen a soudu do Mohelnice odevzdán, upozorněn byl vážmistr cukrovaru p. Karel Sychra v Moravičanech, že ve vážném domku, který byl na podzim uzavřen, podezřeje to jaksi vypadá. Odebrav se na místo zmíněné, shledal skutečně, že v domku úkrytu hledati musil kdosi, ježto na loži ze slámy, nalezeny byly náboje kalibru 12. milimetrového a na stole skvrny po tučných jídlech způsobené. Jelikož v oné noci před útokem na správce Axmanna byly ukradeny panu Frant. Tolerianu v Mohelnici různé potraviny toho druhu, padá podezření na osobu Šimákovu, který, zajisté v tu dobu ve zmíněném domku se skrýval.

Krádež u kupce Vladaře v Odrách

Po nezdařeném útoku na správce pana Axmanna potloukal se Šimák, brzo zde a brzo onde, leč lapiti jej nikomu se nepodařilo.

V noci na 12. června spáchaná byla velice smělá krádež v Odrách. Okradený Josef Vladař, kupec shledal že uloupeno mu bylo z krámu přes noc více kapesních nožů, kolky a peníze, které tam se nalézaly jakož i starší již mince, které více v oběhu nejsou.

Že pachatelem nebyl nikdo jiný, než Šimák vysvítá z toho, že byl velmi dobře v domě p. Vladaře obeznámen, ježto již byl dříve u něho krádež spáchal, pro kterou byl již také potrestán a pak i ta okolnost, že při jeho zatčení nalezeny u něho ještě peníze a mince, jakož i nože, které byl syn Vladařův za majetek otcův prohlásil a tím jemu krádež onu dokázal.

Zavraždění Antonína Kazílka, pekařského pomocníka u „Juřinky“ blíž Val. Meziříčí

Několik dnů před krádeží Odorskou a sice dne 7. června 1887 jel po silnici rolník Josef Haas z Polomi do Val. Meziříčí na jarmark. U vesnice Lešné požádán byl od mladíka, který rovněž tou cestou se ubíral, by jej svezl, což tento učinil. Mladík onen měl pod nosem malá černá vousíska a obličej vroubil mu do kola taktež krátký plnovous. Mladík tento, jak později dokázáno, byl pekařský tovaryš Antonín Kazílek, rozený v roce 1860 v Nov. Zámčích a příslušný do města České Třebové.

Brzo na to přisedl si na vůz ještě jeden muž, načež oba jali se česky baviti. Za krátko však seskočil Kazílek s vozu zrovna před domkem pohrabáčovým a nedaleko cesty,

kteřá vede do Přiluk. Za ním seskočil asi na sto kroků druhý mladý muž (Šimák) a sice v těch místech, kde u silnice kalužina se nalézá. Na to v několika minutách zaslechl rolník Haas za sebou střelnou ránu, která vypálena byla ve vrboví za onou kalužinou. Tímto výstřelem postrašen, práskl Haas do koní a rychle ku Meziříčí ujížděl, kdež příběh onen vypravoval. Nebylo pochybnosti, že v místech těch spáchána byla vražda, která ihned se na vrub smělého a loupežného vraha Šimáka připisovala. Mezi tamním lidem jevila se ta největší hrůza.

Mrtvola zavražděného Kazílka nalezena byla až dne 18. června 1887 a sice Annou Mičonkovou z Juřinky, která v týž den v oné kalužině trávu žala.

Shledáno, že mrtvola již ve stavu pokročilé hniloby se nalézala a že střelena byla do levého spánku kulí z revolveru kalibru 12ti milimetrového. Prádlo u mrtvoly nalezené znamenano bylo šifrou A. K. Že nikdo nebyl vrahem Kazílkovým nežli Šimák vysvitá z toho, že mnohé věci po zatknutí jeho u něho nalezené, jako kalhoty, kabát a vesta shledány a uznány sestrou zavražděného za majetek Kazílkův. Mimo to i průvodní listiny t. j. pracovní knížka a křestní list, kterými se vrah při jeho zatčení vykázal, shledány, že byly Kazílkovi Šimákem odejmuty, by tak na dále za Kazílka se vydávali mohl.

Na to navštívil město Lipník, kdež se sešel se svým bývalým spoluvězněm Šubrtem a odtud pak do Čech a sice do Lanškrona se obrátil, kde několik krádeží spáchav, byl konečně v Mor. Červené Vodě orgány bezpečnosti dopaden a zatknut a po různých konfrontacích ku krajskému soudu do Nov. Jičína ku souzení dovezen. Zde dán byl do vazby vyšetřovací, kdež ve své celi čís. 33 ve třetím poschodí věznice novojičínské byl uvězněn, připoután jsa uprostřed na řetězech as půl druhého metru dlouhých. Po celou tu dobu choval se velmi zatvrzele a urputně, neodpovídaje na otázky jemu kladené a odmítaje jídla jemu předkládaná. Mezi tím pokračováno bylo pilně v sepisování obžaloby, by ještě v nejbližším období Šimák před porotu mohl býti postaven, by se ze svých ohavných činů zodpovídal.

Šimák na lavici obžalovaných

Den 12. srpen 1887 určen byl ku prvému výslechu Šimáka. Týž jevil ve své celi z rána neobyčejnou zuřivost, lamoze okovy, který mi byl připoután.

O půl osmé hodině ranní byl zmíněny vrah v průvodu četníků s nasazenými bodáky z trestnice, která nalézá se několik set kroku od budovy krajského soudu za ohromného účastenství diváků do porotní síně zmíněné budovy doveden.

Oděn byl šatem civilním barvy tmavomodré a hlavu maje pokrytou měkkým plstěným kloboukem. Postava jeho jest malá, nevzhledná. Vzezření jeho v obličejí vypadá dosti slušně. Šel, maje zrak do země obracený, dosti rychle, chvílemi však na přítomné diváky zraku pozdvihnuv, v kterém jevila se nenávisť a pomstychtivost zároveň. Již

z tohoto pohledu možno si vysvětliti, že tento na pohled nepatrný člověk mohl připravit tolik lidí o to nejdražší, t. j. o život.

O 10té hodině započalo přelíčení kterému předsedal president krajského soudu p. Czibulka. Jemu přisedal rada z. s. p. Hauba co jeho náměstek, dále adjunkt p. Dr. Kolitscher jako předsedící a rada z. s. p. Šindelka jako náhradní soudce.

Obžaloba zastupována jest substitutem státního návladního p. Dr. Vyhnánkem. Obžalovaného hájí p. Dr. Otto. Auskultanti p. Dr. Keller a Dr. Neusser jsou zapisovateli.

Obžalovaný přiveden v průvodu dvou četníků s nasazenými bodáky do síně porotní, kteří zaujali místo po jedné jeho straně, kdežto po druhé usedli dva úřední sluhové.

Obžalovaný hledí stale urputilě. Obličej, z kterého vyzírá chytrost, rozšafnost a spolu urputnost zároveň, jest zarostlý malým plnovouskem. Vlasy má pečlivě upravené jakož i boty jeví neobyčejný lesk.

By Šimákovi nebylo možno, vzdor přítomným dvěma četníkům dopustiti se ve své vrozené zuřivosti ještě nějakého zločinu, učiněna ta nezrozsáhlejší opatření, by jemu nebylo možno ničeho do ruky vzíti, zvláště na stole postavené kříž a svícny, které z opatrnosti byly ku stolu pevně přidělány. Na to přikročeno k losování porotců, z kterýchžto bylo Šimákovi na vůli některé z nich odmítnouti.

Na vyzvání toto Šimák ani neodpověděv, ku stropu se zahleděl.

Z porotců zasedají následující pánové: Ferd. Barvig rolník z Kunwaldu, Fr. Gumperz c. k. setník na odpočinku ze Šenova, Vilém Hanke, mlynář ze Závěšic, Petr Hykl obchodník ze Štramberka, Gabriel Kittrich kupec ze St. Jičina, Fr. Lobpreis rolník v Něm. Jasenice, Josef Nitschmann, statkář ze Suchdola, Adolf Schener obchodník z Kunwaldu, Ant. Schmidt rolník z Kuplířova, Karel Staffe, rolník z Kujavy, Jan Vybíral nadlesní z Liptálu a Štěpán Geisberger rolník z Kujavy.

Náhradníky jsou: Jan Baier, obchodník, Karel Horák, hostinský a Frant. Voigt maj. domu, všichni z Nov. Jičina.

Na danou otázku, ználi obžalovaný některého z porotců, odpověděl tento záporně.

Na to předčítána obžaloba.

Po ukončení této otázal se předseda obžalovaného.

Jak se jmenujete?

Obžalovaný: (zvolna se zvedaje praví dosti slyšitelně): Šimák Antonín. V obecnstvu vzbudilo toto přiznání všeobecný obdiv, ježto každý myslel, že Šimák nebude chtít se přiznati, a že bude se za Kazílka vydávati.

Předseda: Kde jste se narodil?

Leč na tuto otázku více Šimák odpovědi nedal, nýbrž jen cosi pro sebe prohodil, čemuž rozuměti nebylo. Na to předseda upozornil jej, že nemusí mluvit, ale chce-li totiž

mluvit, by odpovídal srozumitelně. Leč Šimák odpověděl jen pokrčením hlavou a mlčel dále.

Na to předseda opakuje svou otázku: Kde jste se narodil?

Šimák: Mlčí.

Předseda: V Nových Sadech, není-liž pravda?

Šimák: (zlostně) přisvědčí.

Předseda: Jestli pak jste též školu navštěvoval a jak dlouho?

Šimák: Celých 8 roků.

Předs.: Jste zámožným neb máte vůbec nějakého jmění?

Šimák: Nemám.

Předs.: Jste snad vojínem a u kterého pluku?

Šimák: (Již rozduřeně): Jsem ku 9. praporu zemské obrany odveden.

Na to předčítá předseda protokol Šimákových trestů, otazuje se stále obžalovaného zda-li tomu tak jest, načež tento dává buď odpověď kladnou neb zápornou. Konečně tímto stálým dotazováním omrzen, vyrazí ze sebe vztekle: „Nemusím odpovídat, prosím jen aby to bylo jež přečteno!“

Po přečtení optal se předseda Šimáka, zda-li tomu všemu tak, co v protokole přečteno, leč Šimák jen hlavou pohodil a zraky do země upřel.

Na to předčítána obžaloba, jejíž čtení půl druhé hodiny trvalo, a následoval dosti krátký ještě výslech obžalovaného.

Předs.: Obžalovaný, cítíte se vinnen a v kterých případech?

Šimák: Nejsm vinnen.

Předs.: Máte na vůli učiniti námitky proti jednotlivým odstavcům obžaloby. Chcete tak učiniti?

Šimák odpovídá na to krátce a rovněž drze: Nechci.

Předs.: Koupil jste si v Opavě revolver?

Šimák: Nekoupil.

Předs.: Řekněte, byl-li jste u starosty v Odrech po odchodu svém z trestnice?

Šimák na tuto otázku neodpověděl a byv znovu otázan, pravil, že nechce odpovídati.

Na to přečítány protokoly, zavedené se Šimákem u soudu chrudímského a landškrounského kde se Šimák za Kazílka vydával. Též zmínka se činí o poznámkách Šimákových, které obsahovaly plány nejméně ku 50 zločinům.

Na otázku předsedovu, kde naučil se stenografovati, odpověděl, že nikde a že se vůbec neučil, ač žádal, jak správa mírovské trestnice oznámila by do běhu stenografického přijat byl. Že však stenografii sám přiučiti se musil, dosvědčil konvoyant Pfeifer, který jej viděl v hostinci stenografovati. Po té předčítána výpověď četníka Novotného, ku kterémuž Šimák pravil:

„Jsem Šimákem! Spáchal jsem mnohé, co se tvrdí, ale ne vše! Vím že provazu neuju a proto kdybych byl věděl, byl bych se bránil až do krajnosti, ježto jsem ještě dosti času měl ony četníky při mém zatýkání zastřeliti.“

Předseda: Jest tato výpověď četníka Novotného pravdivou?

Šimák neodpovídá až v pozdějších odpovědích praví, že to vše vymyšleno.

Na to odpolední líčení o 12té hodině přerušeno.

Odpoledne

Předvolání svědků

O třetí hodině, započalo se opět ve výslechu a sice svědků. První předvolán starosta obce Oder, který pravil, že Šimák u něho po návratu z vězení byl a slušně vypadal. Na domluvu, by nyní spořádaný život započal, odvětil tento, že půjde do ciziny a bude pracovati.

Onen Filip, který nyní na Mírově ještě sedí a který byl Šimákův nejlepší přítel, jest, starý prohnaný zloděj, který více zavřen jest než na svobodě. Že Šimák také česky umí, vysvětluje svědek tím, že otec jeho jest do Oder přistěhovalý Čech.

Na to vzpřímil se Šimák a pravil dosti hlasitě a odmítavě: Není pravda, že by otec můj byl Čechem, aniž já ním jsem, neboť to co umím, naučil jsem se za svého pobytu na Mírově. Na to ještě domlouvá dojemnými slovy svědek Šimákovi, jak mohl tak hluboko klesnouti, že stal se člověkem opovrženým před Bohem a před lidmi, t. j. vrahem.

„Já nikoho jsem nezavraždil“, krátce na to Šimák.

Svědek: Bude pro Vás lépe, když ze svých ohavných činů raději se přiznáte.

Na to zavoláno ještě více svědků, mezi nimiž zvláště důležité jest udání svědka Karla Jokla hostinského ve Svinově, u kterého dlel Šimák o 12. hodině v poledne, kde mu i ukazoval svůj lístek odvodní, načež asi za hodinu odešel. Že tato výpověď svědkova důležitá jest, vysvítá z toho, že Šimák popírá, že v týž den byl ve Svinově odkud možno za 1 1/2 hod. do Polské Ostravy dojíti, kde týž den na večer onen vražedný útok na faráře Bittu byl učiněn.

Na to přelíčení o 5 hod. bylo přerušeno.

Druhý den výslechu dne 13. srpna

byl jak pro porotce tak i pro posluchače daleko zajímavějším, ježto chování Šimákovo nápadně se změnilo. Jest nyní mluvnějším jakož i výraz tváře jeví, že v duši jeho odbývá se strašný boj, který snad během přelíčení promění se v úplné přiznání, čímž asi nejlépe bude vrahovi uleveno.

Výpovědi svědků sleduje dnes Šimák s patrným interessem a mnohokrátě přihlásil se sám ku slovu, aby na různé proti němu přinešené svědectví odpověděl. Obhajovací ony

výpovědi Šimákovy svědčily o jeho značné bystrosti a soudnosti s jakou byly přednašeny a vzdor všem pádným výpovědím svědků dívá se tento velice směle do očí.

Mezi výpovědmi svědků pronesl Šimák též několik slov českých, z kterých poznati hned, že není žádným Čechem jak snad dle jména jeho se soudilo, nýbrž plnokrevný Němec, jak sám byl již udal.

Nyní předvolán ku výslechu ctihodný farář polsko-Ostravský a konsistorialní rada dp. Bitta. Postavy jest vysoké a kostnaté napadaje poněkud na jednu nohu. Rozhlíží se po síni porotní po Šimákovi, kterého pak ihned poznává. Šimák jeví při tom velikou rozpačitost a nemoha snést pohledu tohoto starce, kterému z očí vyzírá veliká prostosrdečnost a dobrota, klopí zrak. Než však započat výslech přišedšího svědka, navrhuje st. návladní p. Vyhnánek, by Šimák, který v době, kdy zmíněný svědek jej viděl vousů neměl (mimo malých knírků pod nosem), byl k vůli snadnějšímu upamatování svědků oholen. Po svém dobrozdání soud svoluje, načež Šimák do vedlejší místnosti odveden, kdež mu aurem vousy odstraněny, za všeobecné zvědavosti posluchačů v soudní síni, kteří mysleli, že Šimák k oné proceduře nepřipustí, leč tento choval se neobyčejně klidně.

Nyní usedá dp. Bitta, farář na podanou stolicí a počíná vypravovati za značného rozčílení o onom útoku na něj učiněném a sice v tom smyslu jak v obžalobě udáno.

Šimák při tom hledí mu upřené do očí.

Na to pan farář vstane a praví, dívaje se Šimákovi do očí: „To je ten muž, který mne tenkrátě přepadl a kterého určitě poznávám.“

Šimák však zůstal vzpřímen a na otázku předsedovu odpověděl odmítavě, že nezná toho pána.

Následuje svědek Fleisser, který jest příručím v obchodě p. Dorazila v Opavě, a který ve dnech 12-15 května asi 30letému muži revolvér kalibru 12. milimetr prodával, leč s určitostí nemůže poznati zda-li to byl Šimák, neb zdál se mu tenkrátě kupující slabším.

Nyní předveden ještě svědek Sedláček, který v den přepadení na hřbitově pracoval, a kterého se Šimák otázal, kde fara, a který z přítomných dvou pánů farářem jest. Nemohl však s jistotou Šimáka ani po hlase poznati. Na to po přečtení několika protokolů líčení přerušeno, v kterém za příčinou dvou svátků až dne 16. pokračováno.

Třetí den přelíčení, dne 16. srpna

V tento den přišel na řadu případ vražd v lese „Hulváky“. Předvolání svědci opět tvrdí to, co v obžalobě udáno. Dojemným byl výslech 14letého hochy zavražděných manželů Magerových, který za usedavého pláče vypravuje jak s rodiči se byl rozloučil a jak pak s nimi se setkal, ale co mrtvými. Na to předloženy lebky zavražděných.

Šimák jest po tomto výjevu bledý a ničeho nemluví.

Nyní předveden byl svědek Ferdinand Schwan z Oder, který pracuje v Ostravě v hutích. Týž vyprávěl že dne 15. května (večer před tím staly se ony vraždy v Hulvácích) dohonil jej na cestě ku Odrám mladý muž a pravil že jest Šimák, a že jde nyní do Ostravy hledat práci. Na to se pak od svědka Šimák u nádraží oderského oddělil. Svědek teprvé večer se dověděl o vraždách, které v lese „Hulváky“, vzdáleném asi půl hodiny od Oder včerejšího večera spáchány byly.

Na to předvolání svědci, kteří nedaleko zavražděného Karnovského v lese odpočívali, a kteří udávají opět to samé co v obžalobě již uvedeno.

Pak vypovídá svědek Směja, který na potom večer ubíraje se s jinými z práce, slyšel na konci lesa výstřely a volání o pomoc, jinak nic zajímavějšího, co v obžalobě uvedeno.

Nyní vypráví svědek Never dozorce vězňů, co se byl od Šimáka ve vězení dověděl.

Na výčitku svědkovu ve vězení, proč učinil tolik dětí sirotky, odvětil tento: To jsem já nevěděl.

Nyní projednává se vražda Františka Valcla z Oder. Předvedená svědkyně Hiltcherová po ostýchavém pohledu Šimáka poznává, jakož i sestra zavražděného.

Vyslechnuto na to více svědků, kteří nevypovídají nic důležitějšího.

Na všechny tyto výpovědi Šimák mlčí a sebou ani nehýbe.

Přelíčení přerušeno o 6. hod. večerní.

Čtvrtý den líčení

Napřed projednána krádež v Moravičanech a na to přikročeno k jednání o vražedném pokuse na správce trestnice Mírovské. Předvolání svědci vypovídají to, co již v obžalobě uvedeno a poznávají v Šimáku útočníka.

Nyní přišel na řadu pokus krádeže a vraždy v Moravičanech. Že spáchal ji též Šimák dokázáno i botami, které tam při útěku zanechal, a které poznány později co majetek Šimákův, ku kterým i on se hlásí a též napadený Kulavík zcela Šimáka poznává.

Na konec dnešního vyšetřování přišlo na řadu ještě zavraždění Antonína Kazílka u Juřinky. Předvedený svědek p. Ferdinand Ripper, pekař z Nov. Jičína u kterého před zavražděním Kazílek pracoval, poznává předložené jeho šaty, které byly na Šimáku při jeho zatčení oblečeny.

Předseda táže se svědka, ukazuje na Šimáka: Je to Kazalík?

Svědka: Není.

Na to skončeno o 6. hodině večer dnešní líčení a Šimák opět za velkého zástupu diváků, který se dnešního dne jarmarečným obecnstvem rozmnožil, odveden nazpět do trestnice.

Pátý den líčení

Přelíčení započato dnes za příčinou narozenin panovníkových o něco později, ježto krajský soud meškal při slavných službách Božích.

Projednáváno ještě zavraždění J. Kazílka v křoví u Juřinky.

Předvolaný svědek, rolník Haas z Polomi udává to, co v obžalobě uvedeno, však s tím rozdílem, že dříve vsedl si k němu na vůz Šimák a ne Kazílek a že pak zase první s vozu sestoupil, ukazuje při tom na Šimáka.

Těž oblek a uzlík Kazílkův poznává.

Nyní předvolaná matka zavražděného Anna Kazílková stařenka to 61. letá.

Vypráví, že měla syna Antonína, kterého v dubnu, když k odvodu se dostavil, posledně viděla a pak opět na vandr vypravila a od té doby od něho žádné zprávy nedostala. Šat, který měl Šimák při zatčení na sobě poznává jakož i knížku zavražděného a plachtu, kterou měla mrtvola nohy svázané. Svědkyně Mičonková málo udává, jak mrtvolu onu našla.

Nyní přečteny protokoly, jak si Šimák onen křestní list Kazílku vyzvednul.

Vyslechnuto ještě několik svědků, z nichž Löschinger ponocný v Landškrouně udává, jak v noci dne 22. června honil zloděje, který pak po něm vystřelil a poznává v něm Šimáka.

Na to ještě jeden svědek udává, že viděl dne 10. května vyjít Šimáka z obchodu pana Dorazila v Opavě.

Přelíčení o 6. hodině přerušeno.

Šestý den přelíčení

Dnes odpoledne bylo skončeno řízení průvodní. Šimák byv otážen od předsedy chce-li něčeho ještě říci neb namítati, ani sebou nepohnul a neodpověděl.

„Myslím, že je možný jenom jediný Šimák,“ pravil na to státní návladní pan dr. Vyhnánek ve svém plaidoyeru a to byla krátká, ale velice případná a rázovitá charakteristika zločince, který ve chvíli, kdy tyto řádky octnou se v rukách veřejnosti, bude si již vědom spravedlivého rozsouzení svých krvavých skutků. Ano, jenom jediný Šimák...

Neboť kdyby takovíto lidé rodili se jenom jednou za jedno půlstoletí, a kdyby z našich trestnic vycházeli po šestiletém pobytu vesměs darebové, kteří jsou ve svých zločinných plánech třeba jenom pidimužíky proti tomuto Šimákovi, pak bychom museli zoufat nad slabostí a malou účinností trestající spravedlnosti a pak bychom se museli bát odevzdávat své tuláky, zloděje a násilníky nakažlivé společnosti kriminální. Neboť to je jisto: čím Šimák je, tím ho učinilo zanedbané vychování a tím ho učinil kriminál! Pročtete-li jen zběžně stenografické poznámky vrahy, užasnete nad bohatostí materiálu,

který tu Šimák snesl, a nad hojností a většinou také spolehlivostí adres, které tu pro svou zločinnou dráhu načrtl. Užasnete a podíváte se, to všechno že je prací výmyslem a kombinací jediného člověka.

Jakou znalost lidí, kraje a místních poměrů měl asi člověk, který z vlastní zkušenosti, po dlouhém přemýšlení a vyhledávání mohl sestavit tento bohatý a určitý seznam lidí, které sobě vyhlédl a určil za oběti svých loupežných výprav a svého revolveru. Otázka, je-li možno, aby takový operační plán snesl do stenografických zápisek, jediný slabý člověk, třeba nadaný neobyčejnou chápavostí a jistým pozorovacím darem zločinců, otázka, nepracovalo-li o tomto klassickém seznamu více lidí, ostává po celém dlouhém šestidenním přelíčení nerozluštěnou. Ale jisto jest, že většina výborných adres snesena do zápisníku Šimákova jistě za pobytu jeho na Mírově, že Šimák pečlivě pořádal a schovával ty drahocenné notáty a že do nich neopomenul zanésti všechno, co jeho bystré uši zaslechly ve společnosti stejných a dotyčného kraje dobře znalých kamarádů.

Program zločinné dráhy, jakou během několika dnů z části prošel Antonín Šimák, mohlo sestavit více lidí, ale to co vykonal Šimák na základě tohoto programu za několik dní své svobody sám a sám, to plnou měrou opravňuje výrok: Je možný jenom jediný Šimák.

Povraždil s chladnou krví v jediný den čtyři lidi, zastřelil a do bahna potopit krátce na to cestujícího pekařského chasníka, prorazit lebku starci nad hrobem stojícímu a hned na to bez starosti a bázně jít do rodné obce, která na jeho zatčení vypsalu cenu, a vloupat se tam v noci za zcela obyčejnou krádeží - to dovede jenom Šimák. A právě toto nahromadění nejděsnějších zločinů na jedné osobě a za krátkou dobu je ta okolnost, která toto přelíčení až do konce činila neobyčejným, napínavým a pozoruhodným. Vrah po celou dobu procesu, až na jedinou světlejší chvíli, ani neotevřel úst ke svému obhájení, mlčel zarytě a zdálo se, jakoby mlčky a tupě podával se svému osudu. A také jeho úryvkovité výroky, které tu a tam ve společnosti svých spoluvězňů, četníků, nebo vězeňských strážníků pronesl, nasvědčují skoro tomu, že Šimák je si z plna vědom toho osudu, který ho za jeho krátkou zločinnou dráhu očekává. „Už bych raději viděl, kdyby pro mě dělali provaz“, - „Já vím, že provazu neujdu“ a „Raději provaz, nežli doživotní žalář“, jsou ty znamenité věty, kterými vrah v tomto smyslu v době dřívější i nejnovější mezi přelíčením zastýskl si ve své celi a ve světnici pro odsouzené. A volání státního návladního, který na konci své řeči obracel se ku porotcům slovy: „Sudíte, pánové tak, aby splnila se Šimákova slova: Já vím že provazu neujdu“ - neslo se proto vším právem soudní síní se slavným důrazem a v plném vědomí své velké oprávněnosti.

Dívat se a poslouchat po šest dlouhých dní celou abecedu lidské špatnosti, krvežíznivosti a bídáctví, které nejeví ani trochu pohnutí při nejdojemnějších episodách přelíčení, unavilo by i člověka nejsilnějších nervů a proto nedivte se, že jsme dnes všickni v duchu přizvukovali státnímu návladnímu, když pravil, že jsme již všickni přelíčením

unaveni. Pospícháme už skutečně abychom byli venku z této těžké povinnosti, z tohoto dusného ovzduší a z blízkosti člověka, který na všechny činí dojem neobyčejně zasmušující a až do hnusnosti se stupňující. Venku je nebe stále pod mrakem a soudní síň, kde připravuje se dohra přesmutného divadla lidské špatnosti, je opět celá zaplavena nevlídným polotemnem. Obecenstvo sedí už i na lavicích mimo prostranství pro posluchače určené a v síni dnes poprvé je dusné vedro, které tím více skličuje, unavuje a umrtvuje. Obžalovaný sedí klidný, s očima do země upjatýma na své lavici...

Takový obrázek poskytovala soudní síň dnes v poslední den přelíčení. Celé dopoledne zaujala dnes vedle předčítání dvaadvaceti otázek porotcům předložených obsáhlá, důkladná a zdařilá řeč státního návladního, který tentokráte měl lehkou úlohu, maje dojistu, jak dobře obhájce podotkl na své straně všechno veřejné mínění. Šimák ani tentokráte, v poslední chvíli, nepronesl ani slova a ostal si tak úplně a odhodlaně důsledným. Ale jak protivná a smutně imponující to důslednost, nechtít, neb spíše nemoci najít ani jediného slova obrany proti ohromující řadě dokladů a důkazů o vinách nejděsnějších, jakými kdy lidské stvoření obtížilo své svědomí! Obhájce Šimákův mluvil nedlouho a resumé pana presidenta Czibulky, který celé přelíčení vedl se vzornou znalostí a důkladností, skončilo krátce po 5. hodině.

Co zprávu svou končíme, odcházejí porotcové ku poradě, která trvala přes dvě hodiny. V soudní síni panuje všeobecné napjetí a část obecenstva kupí se kolem soudního stolu, kde prohlíží lebky zavražděných a podobiznu Šimákovu.

Na počátku odpoledního jednání ptal se opět president pan Czibulka Šimáka, než odevzdal slovo jeho obhájci, chce-li co přednésti ku svému obhájení. Šimák odpověděl krátkým: „Ne“.

Po té chopil se slova dr. Otto, který v řeči nedlouhé snažil se, poukazuje na těžké své postavení, vyvracet některé odstavce obžaloby. Po replice a duplice - bylo asi půl páté odpoledne - přistoupil president, optav se ještě jednou Šimáka chce-li co říci, k resumé, které bylo velice jasné a podávalo v celém jednání porotcům nejlepší přehled.

Porotcové, přijavše spisy, odcházejí ku poradě.

Za ohromného návalu obecenstva, hrobového ticha a napjetí, vrátili se o půl deváté porotci z poradní síně. P. Barvig z Kunnwaldu, předseda porotců, po té přečetl výsledek odpovědí poroty. V otázce, týkající se případu faráře P. Bitty, odpověděla porota desíti hlasy ano, v případech vražd v lese „Hulváky“ odpověděla 11 hlasy ano, v případech Axmannově, Kazílkově a Kulavíkově jednohlasně ano.

Po té pronesl soudní dvůr rozsudek, **kterým odsuzuje se Antonín Šimák k smrti provazem.** Šimák vyslechl rozsudek zcela lhostejně a klidně.

Po přelíčení v trestnici vesele rozmlouval.

Soud usnesl se neodporučiti odsouzeného milosti císařské.

Tak odsouzen loupežný vrah, který po celý čas svého přelíčení nejevil ni té nejmenší známky, že skutků svých lituje a kterému smrt provazem zajisté, dle úsudku každého jest jen malým trestem za vraždy a zločiny, které na lidech zcela nevinných byl spáchal.

Kdy bude poprava, není určitě ještě známo, ježto rozsudek musí býti ještě od Jeho Veličenstva císaře potvrzen. Vrah tedy bude zákonem pomstěn, jaké ale náhrady a úlevy dostane se pozůstalým po zavražděných? Kdo nahradí těmto ztráty svých milých, kteří padli za oběť ruky vražedné. Ztráty podobné nahraditi nelze žádnými penězi, - vůbec ničím a proto největším zlosynem a bídníkem jest takový, který oloupí člověka o to nenahraditelné, t. j. o život. A jedním z takových bídníků, jací nemají rovných jest vrah Šimák.

VRAH ŠIMÁK

Věrné vylíčení jeho zkázonosné, loupežné a vražedné činnosti v krajinách Moravských a Slezských a konečně jeho zatčení a odsouzení

Moravskoslezská vědecká knihovna v Ostravě, příspěvková organizace

Ostrava, 2012

Vydáno jako elektronická verze 1.0 knižního vydání z roku 1887.

ISBN 978-80-7054-164-7 (pdf)